

ОТВѢТЪ.

ПРЕЛЮБЕЗНЫЙ МОЙ СЫНЕ!

Що слушаемъ отъ тебе; искашь да се отчаеши на ученіе-то; не буди сыне мой, но мужайсе, и ради да побѣдишь сички-те трудности на ополчавающее-то ся противо тебе естество сосъ прилѣжаніе-то. Сосъ едно удареніе не пада дърво-то, нити сосъ едно пушечно ядро срутувасе крѣпость-та. Многажды трудъ-о и прилѣжаніе-то побѣждаватъ естество-то, и изцѣляватъ умно-то недостаточество. Исповѣдувамъ ей, защо естество-то има голема сила на ученіе-то, обаче не тебе за това некой да изгуби сърдце-то си. Колку големи челоуѣцы гледаме нѣ днеси, които претерпеха, като тебе, големи муки вътъ первы-те буквы: обаче сосъ бодрый-а трудитъ ги побѣдиха, и преплаваха благополучно големо-то на многоученіе-то море. Тѣмже не унывай, сыне мой, но слѣдувай пѣть-а на ученіе-то, по кого-то си пошелъ: Ако успѣвашъ забавно, обаче успѣвашъ утвержденно, защо кой-то кърчагъ се полни по забавно, по забавно се и излива: сирѣчь многожды онова, кое-то се учи сосъ трудъ и сосъ мукаа, останува по постоянно у паметъ-та. Здравствуй, и храни завѣщаніе-то на

твоего

отъ сердце обычающаго те отца
Вукету Величковића.